

Mål C-215/24 [Fira]ⁱ**Begäran om förhandsavgörande****Datum för ingivande:**

20 mars 2024

Domstol som begär förhandsavgörande:

Tribunal Judicial da Comarca do Porto – Juízo Local Criminal de Vila Nova de Gaia (Portugal)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

19 mars 2024

Sökande:

Åklagarmyndigheten

Den dömde:

YX

Tribunal Judicial da Comarca do Porto (Distriktsdomstolen i Porto, Portugal)

Juízo Local Criminal de Vila Nova de Gaia (Lokala brottmålsdomstolen i Vila Nova de Gaia, Portugal) – Juiz 2 (Domare 2)

Ordinarie förfarande (ensamdomare)

- 1 Tribunal Judicial da Comarca do Porto (Distriktsdomstolen i Porto, Portugal) – Juízo Local Criminal de Vila Nova de Gaia (Lokala brottmålsdomstolen i Vila Nova de Gaia, Portugal) – Domare 2 framställer förevarande begäran om förhandsavgörande inom ramen för straffrättsligt förfarande nr 4860/13.7TB VNG, i vilket åklagarmyndigheten har väckt åtal mot YX, vilket har lett till dom mot YX [utelämnas].

ⁱ Förevarande mål har getts ett fiktivt namn. Detta namn är inte någon av rättegångsdeltagarnas verkliga namn.

I. Inledning

- 2 Den 9 oktober 2018 ådömdes YX ett sex månaders fängelsestraff för skattebrott, vilket ersattes med ett straff på 180 dagsböter, vilket vid tidpunkten för de faktiska omständigheterna kategoriserades och beivrades genom artikel 23.1 och 23.4 i Decreto-Lei nr 20-A/90 (lagdekret 20-A/90) av den 15 januari 1990. Detta beslut grundar sig på att det i portugisisk rätt föreskrivs en avvägning mellan olika intressen samt en bedömning av möjligheten att utdöma en alternativ påföljd när ett fängelsestraff utdöms, vilken ska stå i överensstämmelse med de formella kraven på ett alternativ och kunna utgöra föremål för ett sådant förfarande. Alternativa påföljder innefattar särskilt frihetsstraff som omvandlas till bötesstraff, vilket anges i artikel 45 i en portugisiska straffrätten: ”1. När ett fängelsestraff på högst ett år utdöms ska detta straff ersättas med ett bötesstraff eller ett annat lagstadgat straff som inte utgör ett frihetsberövande om nödvändigheten av att förhindra framtida brott inte kräver att fängelsestraffet verkställs”.
- 3 Eftersom bötesbeloppet inte inbetalades beslutade domstolen att det sex månaders fängelsestraff som hade utdömts i första hand skulle verkställas i enlighet med artikel 45.2 i den portugisiska straffrätten, i vilken det föreskrivs att ”[om] inbetalningen av bötesbeloppet uteblir ska den dömda personen avtjäna det utdömda fängelsestraffet. Bestämmelserna i artikel 49.3 i straffrätten ska tillämpas på motsvarande sätt”.
- 4 I artikel 49.3 i den portugisiska straffrätten anges följande: ”Verkställigheten av frihetsstraff som omvandlats till bötesstraff får uppskjutas under ett till tre år, om den dömda personen visar att inbetalningen av böterna har uteblivit av skäl som inte kan tillskrivas denne, under förutsättning att uppskjutandet villkoras av iakttagande av skyldigheter och förhållningsregler som inte är av ekonomisk eller finansiell art. Frihetsstraffet ska verkställas om skyldigheterna inte uppfylls eller om förhållningsreglerna inte följs men ska förklaras ha förfallit om så skett”.
- 5 Eftersom den dömda personen YX inte hade påvisat att den uteblivna inbetalningen av bötesbeloppet inte kunde tillskrivas denne, återkallade domstolen den alternativa påföljden och beslutade om verkställighet av fängelsestraffet och utfärdade arresteringsorder för ändamålet.
- 6 Arresteringsordern kunde emellertid inte verkställas eftersom vederbörande avrest till utlandet, vilket gjorde att den förklarades vilande med avseende på det utdömda straffet.
- 7 Till följd av de hänvändelser som gjorts i syfte att utröna var vederbörande uppehöll sig konstaterades det att han var bosatt i Spanien.
- 8 En europeisk arresteringsorder (nedan kallad arresteringsorder) utfärdades den 22 februari 2022 för att få till stånd ett överlämnande av vederbörande för att denne skulle avtjäna det sex månaders fängelsestraff som utdömts för honom.

- 9 Då denna arresteringsorder skulle verkställas vägrade de spanska rättsliga myndigheterna att överlämna vederbörande på grund av att denne hade sin lagliga bosättning i Spanien och ville avtjäna straffet i detta land samtidigt som de förpliktade sig att erkänna det straff som utdömts (i Portugal) och att verkställa detta i Spanien.
- 10 De spanska myndigheterna följde härvid artikel 4 i rådets rambeslut 2008/909/RIF av den 27 november 2008 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottmålsdomar avseende fängelse eller andra frihetsberövande åtgärder i syfte att verkställa dessa inom Europeiska unionen (EUT L 327, 2008, s. 27, nedan kallat rambeslut 2008/909) och utfärdade en förklaring i vilken de tillkännagav att de erkände det straff som utdömts av den portugisiska domstolen, vilket därmed hindrar att den dömda personen går ostraffad.
- 11 Med tillämpning av artikel 80 i den spanska straffrätten, som i straffrättsliga förfaranden inom den nationella rättsordningen ger en domstol möjlighet att till ett fängelsestraff vars längd understiger två år knyta ett uppskov på två till fem år, uppsköt emellertid Juzgado Central de Lo Penal nr 1 de Madrid (central brottmålsdomstol nr 1 i Madrid, Spanien) den 11 oktober 2023 för en tid av två år verkställigheten av det sex månaders fängelsestraff som utdömts för YX för ifrågavarande brott.
- 12 Eftersom den portugisiska åklagarmyndigheten inte kunde godta det beslut som fattats av den spanska domstolen begärde denna att ärendet skulle hänskjutas till Europeiska unionens domstol för ett förhandsavgörande på grundval av **följande skäl**:

II. Skäl

- 13 Bestämmelserna i rambeslut 2008/909 och i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna – Uttalanden från vissa medlemsstater vid antagandet av rambeslutet (EGT L 190, 2002, s. 1, nedan kallat rambeslut 2002/584) är tillämpliga på förevarande mål.
- 14 Enligt EU-domstolens fasta rättspraxis är ett rambeslut, även om detta inte har direkt effekt, tvingande för nationella myndigheter, inbegripet för nationella domstolar, vilka är skyldiga att tolka sin nationella lagstiftning i överensstämmelse med unionsrätten. När dessa domstolar tillämpar sin nationella lagstiftning är de skyldiga att tolka denna mot bakgrund av rambeslutets ordalydelse och syfte. (dom av den 29 juni 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, punkt 31, och dom av den 8 november 2016, Ognyanov, C-55[4]/14, EU:C:2016:835, punkterna 62—64).
- 15 Vid tolkningen av en unionsrättslig bestämmelse ska dessutom inte bara dess lydelse beaktas, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de

föreskrifter som den ingår i (dom av den 16 juli 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, punkt 35).

- 16 I enlighet med artikel 1.2 i rambeslut 2002/584 ska medlemsstaterna verkställa varje europeisk arresteringsorder i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande samt bestämmelserna i rambeslutet.
- 17 I artikel 4.6 i rambeslut 2002/584 anges ett skäl till att verkställighet av den europeiska arresteringsordern får vägras, nämligen att den verkställande rättsliga myndigheten får vägra att verkställa en sådan arresteringsorder som utfärdats mot en eftersökt person som ”*uppehåller sig i, är medborgare eller bosatt i den verkställande medlemsstaten*”, om ifrågavarande stat åtar sig att själv verkställa straffet enligt denna medlemsstats lagstiftning.
- 18 Dessutom föreskrivs i artikel 25 i rambeslut 2008/909 att bestämmelserna i detta ska tillämpas i den utsträckning de är förenliga med bestämmelserna i rambeslut 2002/584 vid verkställighet av påföljder i de fall där en medlemsstat åtar sig att verkställa påföljden enligt artikel 4.6 i det rambeslutet. I förevarande fall har de spanska myndigheterna åberopat det skäl till att inte verkställa den europeiska arresteringsordern som grundar sig på den eftersökta personens bosättning och har åtagit sig att verkställa straffet.
- 19 I artikel 8 i rambeslut 2008/909 fastställs på uttömmande sätt villkoren för att den behöriga myndigheten i den verkställande staten ska få anpassa den påföljd som utdömts i den utfärdande staten. Mot bakgrund av den tankegång och de sakförhållanden som ligger till grund för rambeslutet förefaller dessa villkor vara de enda undantagen från den skyldighet som åvilar den verkställande myndigheten att erkänna den dom som översänts till den och verkställa påföljden, vars längd och art ska motsvara den som utdömts genom den utfärdande statens dom.
- 20 Den hänskjutande domstolen anser att den verkställande medlemsstaten inte med retroaktiv verkan får ändra det beslut som fattats av domstolen i den utfärdande staten för att slutligen låta sitt eget beslut träda i stället för det beslut som meddelats av den domstol som fastställt påföljden. Följaktligen får inte den behöriga verkställande myndigheten i den verkställande staten med avseende på verkställigheten av ett straff uppskjuta denna ens om denna möjlighet föreligger i fråga om nationella avgöranden. En motsatt bedömning skulle nämligen riskera att äventyra de syften som eftersträvas med rambeslut 2008/909, däribland iakttagandet av principen om ömsesidigt erkännande, vilken utgör själva kärnan i det straffrättsliga samarbetet inom Europeiska unionen.
- 21 Det förhållandet att en nationell domstol i den verkställande staten beviljar ett uppskov med det faktiska fängelsestraffet (även om detta uppskov står i överensstämmelse med bestämmelserna i denna stats nationella lagstiftning vad avser avgöranden som meddelats av dess domstolar) efter det att den har erkänt den fällande dom som meddelats av en domstol i den [utfärdande] staten, trots att de behöriga myndigheterna i den utfärdande staten inte i enlighet med sin

nationella lagstiftning har uppskjutit straffet, skulle nämligen skada det särskilda ömsesidiga förtroendet mellan medlemsstaterna inom deras respektive rättssystem.

- 22 Den hänskjutande domstolen anser att EU-domstolen har medgett det orimliga i detta förhållande, åtminstone underförstått, i punkt 65 i domen av den 11 mars 2020, SF (Europeisk arresteringsorder – Garanti för återsändande till den verkställande staten) (C-314/18, EU:C:2020:191), där det anges att det genom bestämmelserna i artikel 8 i rambeslut 2008/909 föreskrivs stränga villkor för att den behöriga myndigheten i den verkställande medlemsstaten ska kunna anpassa den påföljd som dömts ut i den utfärdande medlemsstaten. ”*Dessa villkor utgör de enda undantagen från denna myndighets principiella skyldighet att enligt artikel 8.1 i rambeslutet erkänna den dom som har översänts till den och verkställa påföljden, vars längd och art ska motsvara den som utdömts genom den utfärdande statens dom (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 november 2016, Ognyanov, C-554/14, EU:C:2016:835, punkt 36)*”. Denna ståndpunkt har också slagits fast i punkt 35 i dom av den 15 april 2021, AV (Dom med gemensam påföljd) (C-221/19, EU:C:2021:278).
- 23 EU-domstolen slog i punkt 2 i domslutet i dom av den 11 mars 2020, SF (Europeisk arresteringsorder – Garanti för återsändande till den verkställande staten) (C-314/18, EU:C:2020:191) fast följande: ”*Artikel 25 i rambeslut 2008/909, i dess lydelse enligt rambeslut 2009/299, ska tolkas så, att för det fall att verkställigheten av en europeisk arresteringsorder som utfärdats för lagföring är förenad med det villkor som uppställs i artikel 5 led 3 i rambeslut 2002/584, i dess lydelse enligt rambeslut 2009/299, får den verkställande medlemsstaten – för att verkställa det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som dömts ut mot den berörda personen i den utfärdande medlemsstaten – anpassa den utdömda påföljden endast med iakttagande av de strikta villkor som uppställs i artikel 8.2 i rambeslut 2008/909, i dess lydelse enligt rambeslut 2009/299*”.
- 24 Det förefaller som att detta resonemang bör tillämpas även i förevarande mål.
- 25 En anpassning eller ändring av påföljderna som görs av den behöriga myndigheten inom det spanska rättssystemet (genom att skjuta upp verkställigheten av straffet) och som går utöver de fall som anges i artikel 8 i rambeslut 2008/909, vilken är tillämplig i enlighet med artikel 25 i detsamma, kan nämligen inte godtas utan att principen om ömsesidigt erkännande kränks.
- 26 Den hänskjutande domstolen anser också att även om det i artikel 17 i rambeslut 2008/909 föreskrivs att verkställigheten av en påföljd ska regleras av lagstiftningen i den verkställande staten, åsyftar denna endast åtgärder som är avsedda att garantera den materiella verkställigheten av ett fängelsestraff. Det finns nämligen inget som gör det möjligt att tolka bestämmelserna i denna artikel så, att dess materiella tillämpningsområde innefattar ett beslut om att skjuta upp verkställigheten av det fängelsestraff som utdömts för den eftersökta personen.

- 27 Sammanfattningsvis har den spanska domstolen åtagit sig att verkställa beslutet eftersom den har åberopat möjligheten att vägra att verkställa arresteringsordern på grundval av att den dömda personen är bosatt i Spanien. Som en följd av detta åtagande översändes den straffrättsliga påföljd som meddelats av den portugisiska domstolen till den spanska domstolen för erkännande och verkställighet i enlighet med rambeslut 2008/909. Den spanska domstolen får inte åberopa sin nationella lagstiftning för att ompröva eller ändra arten av det straff som utdömts för den dömda personen i andra fall och med annan begränsning än vad som framgår av artiklarna 8.2, 8.4, 17.2 samt 19.2 i rambeslut 2008/909.
- 28 Som domstolen slog fast i sin dom av den 29 juni 2017, *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:503, punkt 22) förutsätter en vägran att verkställa en europeisk arresteringsorder i enlighet med artikel 4.6 i rambeslut 2002/584 ett verkligt åtagande från den verkställande medlemsstatens sida att verkställa det straff som den eftersökta personen har dömts till i den utfärdande staten, eftersom varje verkställighet av en europeisk arresteringsorder ska föregås av en kontroll från den verkställande rättsliga myndighetens sida av möjligheten att verkligen verkställa straffet. Följaktligen måste den verkställande staten, om den inte kan garantera detta, verkställa arresteringsordern genom att överlämna den eftersökta personen till den utfärdande staten, i syfte att undvika strafflöshet för denne.
- 29 När den spanska staten vägrade att verkställa arresteringsordern förklarade den sig således redo att fullt ut verkställa straffet utan möjlighet att omvandla frihetsberövandet till en alternativ åtgärd (på grund av att de stränga krav som föreskrivs för detta inte var uppfyllda), eftersom den annars skulle ändra det avgörande som meddelats av domstolen i den utfärdande staten, vilket inte är tillåtet enligt rambeslut 2008/909.
- 30 Den hänskjutande domstolen anser dessutom att den spanska rättsliga myndigheten i överensstämmelse med bestämmelserna i ovan nämnda internationella instrument i alla händelser på förhand måste underrätta den utfärdande staten om möjligheten att uppskjuta fängelsestraffet så att denna kan reagera på detta i enlighet med artiklarna 12 och 13 i rambeslutet.
- *
- 31 Mot bakgrund av det ovan anförda innebär ifrågavarande faktiska omständigheter i förevarande mål att unionsrättsliga bestämmelser ska tillämpas. Sammanhanget försvårar den hänskjutande domstolens avgörande av om ärendet ska drivas vidare eller avslutas. I detta läge blir det nödvändigt att företa en ingående bedömning av de relevanta omständigheterna och lagbestämmelserna.
- 32 I enlighet med artikel 19.3 b i Lissabonfördraget ska Europeiska unionens domstol ”meddela förhandsavgöranden när en nationell domstol har begärt förhandsavgörande om tolkningen av unionsrätten eller giltigheten av akter som antagits av institutionerna”.

- 33 Likaså föreskrivs i artikel 267 FEUF att ”*Europeiska unionens domstol ska vara behörig att meddela förhandsavgöranden angående ... [b]) giltigheten och tolkningen av rättsakter som beslutas av unionens institutioner, organ eller byråer*”, och att ”[n]är en sådan fråga uppkommer vid en domstol i en medlemsstat får den domstolen, om den anser att ett beslut i frågan är nödvändigt för att döma i saken, begära att domstolen meddelar ett förhandsavgörande”.
- 34 Då villkoren i unionsrätten är uppfyllda torde det vara lämpligt och nödvändigt med ett förhandsavgörande för att säkerställa unionsrättens företräde.
- 35 Förevarande mål föranleder rimlig tveksamhet med avseende på tolkningen och tillämpningen av unionsrätten, som är av avgörande betydelse för utgången av målet. Det krävs således att målet hänskjuts till Europeiska unionens domstol för att undvika att de berörda unionsrättsliga bestämmelserna tolkas olika. Dessutom finner den hänskjutande domstolen efter att ha konsulterat nationell rättspraxis och domstolens praxis att tvistefrågan inte tycks ha analyserats så ingående att all anförd tveksamhet har kunnat skingras i form av förhandsavgörande, varför tolkningen av de angivna bestämmelserna alltjämt är problematisk.
- 36 **EU-domstolen är således behörig att i form av förhandsavgörande tolka fördraget och varje domstol i en medlemsstat får** när en sådan fråga uppkommer vid denna, om den anser att ett beslut **i frågan** är nödvändigt för att döma i saken, **begära att EU-domstolen ska uttala sig**. Det rör sig härvid om den välkända mekanismen för en europeisk domstols begäran om förhandsavgörande vars första och främsta syfte är att erhålla en tolkning och via denna få till stånd en enhetlig tolkning av unionsrätten i syfte att dess verkan alltid ska vara densamma.
- 37 Beslut om att begära förhandsavgörande får fattas endast av den nationella domstolen, vilken får göra detta **ex officio**. Likaså åvilar det den domstolen att **formulera de frågor** som ska ställas till EU-domstolen.
- 38 I förevarande fall anser den hänskjutande domstolen just att ett svar från EU-domstolen är **absolut nödvändigt för att besluta om hur förfarandet ska följas upp**.

III. FRÅGOR SOM HÄNSKJUTS FÖR FÖRHANDSAVGÖRANDE

Av ovan angivna skäl beslutar Tribunal Judicial da Comarca do Porto (Distriktsdomstolen i Porto, Portugal) – Juízo Local Criminal de Vila Nova de Gaia (Lokala brottmålsdomstolen i Vila Nova de Gaia, Portugal) – Domare 2 i enlighet med artikel 267 första stycket b FEUF att **vilandeförklara förfarandet i avvaktan på ett förhandsavgörande från Europeiska unionens domstol med svar på följande frågor:**

- 1. Får den verkställande staten, efter det att den i enlighet med artikel 4.6 i rambeslut 2002/584 har vägrat verkställa en europeisk arresteringsorder på**

grund av den dömda personens bosättningsort, samt efter att ha erkänt den fällande domen, åberopa tillämpningen av sin nationella lagstiftning och sin behörighet i egenskap av verkställande stat för att uppskjuta det faktiska fängelsestraff som utdömts av den utfärdande staten när förfarandet för att verkställa domen redan har inletts?

2. Får den rättsliga myndigheten i den verkställande staten ändra det avgörande som meddelats av den rättsliga myndigheten i den utfärdande staten, vilket i vederbörlig ordning vunnit laga kraft, utöver i de fall som anges i artikel 8 samt artikel 17.1 och 17.2 i rambeslut 2008/909?

3. Ska artikel 17.1 i rambeslut 2008/909 tolkas så, att den ger den verkställande staten möjlighet att uppskjuta det faktiska fängelsestraffet med tillämpning av villkoren i sin nationella lagstiftning, när de behöriga myndigheterna i den utfärdande staten inte har gjort detta i enlighet med sin lagstiftning?

För den händelse att ovanstående frågor ska besvaras jakande:

4. Borde inte de spanska rättsliga myndigheterna (den verkställande staten) med beaktande av bestämmelserna i artiklarna 12, 13 och 17.3 i rambeslut 2008/909 på förhand ha informerat den utfärdande staten om sin åsikt vad gäller möjligheten att uppskjuta det fängelsestraff som utdömts för den eftersökta personen?

IV. FÖRFARANDE FÖR BRÅDSKANDE MÅL OM FÖRHANDSAVGÖRANDE

I artikel [107] i rättegångsreglerna föreskrivs följande:

”1. En begäran om förhandsavgörande i vilken en eller flera frågor ställs som rör de områden som avses i avdelning V i tredje delen i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt får, på ansökan av den hänskjutande domstolen eller undantagsvis på domstolens eget initiativ, handläggas enligt ett förfarande för brådskande mål som avviker från bestämmelserna i dessa rättegångsregler. 2. Den hänskjutande domstolen ska redogöra för de rättsliga och faktiska omständigheter som visar målets brådskande art och som motiverar en tillämpning av detta undantagsförfarande samt om möjligt ange hur den anser att de ställda frågorna ska besvaras. ...”

Det råder inget tvivel om att förevarande mål omfattas av avdelning V i tredje delen av EUF-fördraget och närmare bestämt av kapitel 4 i detta som har rubriken ”Straffrättsligt samarbete”. I den artikel som inleder detta kapitel – artikel 82 FEUF – fastläggs principen om ömsesidigt erkännande mellan medlemsstaterna av domar och rättsliga avgöranden.

Dessutom ingår förevarande begäran om förhandsavgörande som ett led i en vägran att överlämna en eftersökt person för verkställighet av en arresteringsorder varigenom de spanska behöriga myndigheterna, som har tagit hänsyn till att den dömda personen har sin lagliga bosättning i Spanien samt till dennes önskan att avtjäna straffet i detta land, har åtagit sig att erkänna och verkställa det utdömda straffet men beslutat att tillämpa sin nationella lagstiftning och därmed uppskjuta straffet. Det finns således anledning att tillämpa förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande, eftersom de frågor som ställts är av avgörande betydelse för bedömningen av den dömda personens rättsliga ställning i det pågående förfarandet.

Följaktligen föreslår den hänskjutande domstolen **att tolkningsfrågorna ska besvaras enligt följande:**

1. Den hänskjutande domstolen anser att principen om ömsesidigt erkännande innebär att ett rättsligt avgörande som meddelats av en rättslig myndighet i en medlemsstat i enlighet med denna stats lagstiftning direkt kan verkställas av en rättslig myndighet i en annan medlemsstat med verkningar som åtminstone är likvärdiga med dem som förekommer i ett avgörande som meddelats av en inhemsk rättslig myndighet. I händelse av en vägran att verkställa arresteringsordern, så som i förevarande fall, måste därför den verkställande staten gå med på att verkställa straffet på samma villkor som de som gäller för verkställighet i den utfärdande staten.

2. Den hänskjutande domstolen anser, att den andra frågan ska besvaras nekande, eftersom det i artiklarna 8 och 17.2 i rambeslut 2008/909 föreskrivs stränga villkor för att den utfärdande staten ska få anpassa straffet. Således *”får möjligheten att anpassa straffet endast tillämpas mycket restriktivt ... – på grund av det övergripande syftet med ömsesidigt erkännande”, ”vilket ytterst består i att ge ett lagkraftvunnet avgörande full och direkt verkan i hela unionen, eftersom ett erkännande av verkningarna av ett utländskt avgörande även innebär att detta anses vara giltigt om det avser ett lands egna medborgare – samt därtill adekvat med beaktande av det ömsesidiga förtroendet mellan vart och ett av de olika rättssystemen och rättsväsendena, eftersom detta motiveras av deras rättsliga och kulturella närhet samt av deras gemensamma bekännelse till skyddet för de grundläggande rättigheterna”* (dom av tredje avdelningen vid Supremo Tribunal de Justicia (Högsta domstolen, Portugal) av den 13 april 2011, mål nr 53/10.3 YREVR.S2).

3. Artikel 17 i rambeslut 2008/909 ska tolkas så, att det inte är tillåtet att ersätta det faktiska fängelsestraff som utdömts i den utfärdande staten med en alternativ påföljd, närmare bestämt genom att skjuta upp straffet på grundval av kraven i den verkställande statens nationella lagstiftning, om den utfärdande statens behöriga myndigheter inte har gjort detta i enlighet med sin lagstiftning.

4. Vad avser den sista frågan anser den hänskjutande domstolen att de föregående frågorna ska besvaras nekande. För den händelse att EU-domstolen

inte skulle dela denna åsikt föreslår den hänskjutande domstolen att frågan ska besvaras så, att den verkställande staten måste underrätta den utfärdande staten om sin ståndpunkt med avseende på möjligheten att uppskjuta det fängelsestraff som utdömts för den lagförda personen innan den anpassar straffet i enlighet med sin nationella rätt, i enlighet med artikel 12.1 och med tillämpning av artiklarna 13 och 17.3 i rambeslut 2008/909, eftersom den utfärdande staten i detta fall antingen kan godta att dessa bestämmelser tillämpas eller återkalla intyget.

[utelämnas] [Överväganden avseende det nationella förfarandet samt bilagor]

*

Vila Nova de Gaia,

Fiskal

Upprättad och digitalt signerad den 19 mars 2024